

Még itt vagy kisfiam. Aludj csak nyugodtan, holnap nincs miért korán kelni. Jön a végtelenség. Itt vagy, és még nagyon sokáig itt leszel. Vár a nyár; a víz; az erdő, s tudod, ha minden jól alakul megyünk nyaralni júliusban. Elhajózunk Badacsonyba, felmászunk a Kisfaludy-házig, palacsintát eszünk, ott ülünk majd mind. Együtt leszünk, anyu; az öcséd; te és persze én is.

Csányi István 59

AZ A VALAMI

Még messze van az a valami, fiam. De egyszer itt lesz, és akkor nem leszek már veled, s bizony alakulhat úgy, hogy egyedül érzed magad, s tudni fogod, nem lehet még egyszer nyár. Úgy kezdődik majd, mint egy lehetőség. Tavasznak tűnik először.

De most aludj! Holnap még itt folytatódik minden. Felöltözöl a fotelre dobott ruháidba, s kimész focizni a többiekkel. Meleg lesz és bogárzsongás. Az a valami még messze van, fiam. Aludj nyugodtan.

Úgy ébredsz majd, hogy izzad a tarkód. Kellemes lesz ráeszmélni a friss reggelre. Mielőtt felkelsz lustálkodni fogsz. Halk, kedves zajok jönnek eléd. Tudod, anyu tesz-vesz, zörög-csattog minden szombat délelőtt a konyhában.

Kimész néha a temetőbe mamával, mikor majd hidegebbre fordul az idő. Nézed a merev köveket. Öröközöldek fanyar levegőjével burkol a hűvös szél, s elgondolod, milyen hideg lehet a föld odalent. Elgondolod, de még nem szorul össze a torkod emiatt. Krizantémokkal teli sárga vödört fogsz, és a sírok előtt aprólékos kézmozdulattal kiemelsz egyet-egyet közülük. Göröngyös földúton indultok haza, Papa viszi a zacskóba csavart kikapát. Hátral kullog. Sötétlenek majd a távolabbi sírok a sápadt, alkonyi derengésben. Jó lesz ha-zaérni kiolvadó kézzel. Mamáéknál akkor még nem lesz hideg.

Aludj csak, fiam! Tudom, hogy félsz, hisz holnap iskola, s talán felelni is fogsz. A tanár majd szürke köpenyben sétál előtted, s borzas szemöldöke alól rád sandít szűrős, sötét szemével. Megkönnyebbülsz, mikor a tanulószoba után tompult homlokokkal végre az alkonyi udvar párájában lépdelsz. Otthon tejbe-gríz vár és játékatona, az ajtó előtt kutya. Rád néz, csendesesen szűkül, s te megszimatod. Lefekszik, majd lefekszel te is.

Most tavasz van. Az alkony sárgásan bong a sok cserebogártól, s ti estéről-estére hangosan dobáljátok a kinyúlt pulóvert, míg minden kis skatulya meg

nem telik rovartetemmel. És nem akarsz majd hazamenni. Hiába sötétedik be, nem veszel róla tudomást. Már az iskolában erre gondolsz, s boldog vagy. Aludj még nyugodtan, hisz nem láthatod az összerokadt tyúkólat, az udvart, hová most a bogarakkal beszaladsz.

60

Egyszer, később, én majd felállok ebből a fotelből, és eltűnök. Te keresni fogsz sokszor, szólítasz, bejössz a szobába, de én nem kerülök elő. Mögé bújok valaminek, melyet már nem lehet onnan elmozdítani többé. Betonná változnak a fogason lógó ruhák. Fekete szemű macska ugrik a kerítésre, és berokkad a tyúkól. Előtte összeomlik a ház, a veranda, a folyópartot benövi a gaz, a víz iszapszínűvé változik, s az a valami nagyon csendesen, alig észrevehetően, nyúlósan és sötétben megpihen ott egészen belül, kitéphetetlenül a szívedben.

